

**П Р О Б У Ж Д А Н Е Н А
КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ**

БЕСЕДА ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1947

Пробуждане на колективното съзнание

На умния човек не трябва да се говори дълго. Малко трябва да му се говори, но разумно и разбрано. На вас, като на разумни, аз искам да говоря кратко и разбрано.

Животът на земята е музика. Той върви в три направления. Да се изразя на музикален език: някой път върви в мажорно направление, тъй както се изразяват военните; някой път върви в миньорно направление, тъй както скръбта се изразява; а друг път върви по една хроматическа гама, в която влизат първите две гами. Това са три велики метода, три велики закона, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия вътрешен смисъл на живота, ние се спираме върху маловажните неща и се запитваме, защо животът е така устроен, а не другояче.

Имайте пред вид, че аз поддържам онзи положителен възглед на една опитна наука в живота, която сме проверили 99 пъти, и в нас няма една стомилионна част от съмнение в това, което говорим. Съмнението е признак на невежество в света. Не казвам, че невежеството е лошо, но то е процес на развитие. Всички малки деца, които се раждат са невежи. Тяхното съзнание постепенно се пробужда и развива.

И тъй, човешкото съзнание — да се изразя на един строго научен език — минава през три степени: степен есенциална, степен субстанциална и степен материална. Есенциалната страна включва принципите на живота, субстанциалната страна включва законите

на живота, а материалната страна—фактите на живота. Следователно, групирането на фактите вътре в света, т. е. нашите лични малки опитности, които добиваме, като се групират, образуват един закон, и казваме, че законът се изразява по един или друг начин. Сега съвременните учени хора казват за закона, че той е нещо механическо, но законът, това е една жива същина. Закон може да има само в същества, които са разумни, съзнанието на които е минало от материалната страна, от фактите към законите, от частното към общото и от общото към целокупното.

Запитваме се: Кое е най-важното за нас, след като сме се изявили на земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на земята, когато те са материално осигурени. Всички народи, частно и общо, се стремят към своето материално подобрене, осигуряване. И днес имаме тъй наречената икономическа борба. Стремезът на народите към материално състояние е едно течение. Значи, човешкото съзнание минава от материалното към субстанциалното или става събуждане на колективното съзнание у човека. Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т. е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си. Всеки е търсил за себе си спасение. Сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние. Тъй че, не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението, и то по един разумен начин, без да мислим, че ние сами ще подобрим живота си. Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да обяснявам, кои са причините. Било е време, когато земята е приличала на рай. Растителността е била тъй богата,

хиляди и милиони плодове е имало и хората са се хранили само с плодове. Но настанала една ледена епоха, която се дължала на известни физически причини. Тогава тази плодоспособност на земята се намалила и, вследствие на това, хората започнали да ядат месо, да изстребват не само животни, но започнали един друг да се изстребват, да се изяждат. Затова и досега между хората е останал тоя израз: „Ще ти изсмуча кръвчицата“. Е, питам ви: Ако един изсмучи кръвчицата на другиго, какво ще спечели от това? Ако един унищожи другиго, какво спечелва от това? Това е неразбиране на живота.

Не само общо хората не се разбират, но и религиозните, и духовните хора, които са начело, които мислят, че имат правото да ръководят, и те са изгубили правилното разбиране на живота. Аз ви говоря истината. Другите не че не искат да ви говорят истината, не че умишлено я укриват, но това е естествено за тях. Когато на някой човек се забие трън в крака му, той става нервен. Извадете тръна му и той ще се успокои. Следователно, ако днес съвременните хора са лоши, то е, защото всеки си има по един трън в плътта, който не го оставя на спокойствие. Апостол Павел казва, че си имал един трън, който не му давал мира. Аз не съм срещал човек, който да няма трън. Докато този трън е в нас, не можем да мислим разумно, не можем да разсъждаваме правилно. Нашата философия е изопачена вследствие на този трън. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за живота.

Един англичанин търговец запитал един английски проповедник да му разкаже, какво учи Библията. Той му разправил това - онова. Търговецът казал: — Не, не, кажи ми конкретно, в няколко думи, в какво се състои това учение. Той искал, както в един орех да види ядката му и да разбере това учение. Най-после проповедникът му казал: — Купи си една

Библия и много работи ще научиш от нея. Търговецът си купил една Библия и чел, чел много неща от нея, но откак я купил, работите му тръгнали назад, много нещо изгубил. — Откак купих тази книга, само нещастия ме сполетяват, си казал ядосано търговецът. И хайде, един ден в огъня. Като горяла Библията, едно малко парченце от един лист паднало настрана и се запазило. Взел той това парченце лист и прочел: „Бог е Любов“.

Сега съвременните християни питат, какво нещо е християнството, каква религия е то? И разказват, че християнството това било, онова било. Не, не, Бог е Любов, Който трябва да съедини хората да живеят в Любов, в мир и в братство, а дали те са царе, управляващи и какво положение заемат, това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по любов, братски, трябва да имат взаимно уважение. Всичко трябва да разделят по братски, не по един насилствен начин, а по един доброволен и съзнателен начин.

Щом засегнем този въпрос, пораждат се други въпроси: има ли задгробен живот или не, коя религия е най-права и др. подобни. Аз казвам: В света има само едно учение, което може да подобри домовете и то е разумната Любов, а не сегашната класова любов. Любов принципална, любов, която да включва в себе си самопожертвуване, любов, която да включва в себе си любовта на майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишените хора в света. И когато тази любов се всели в нас, нашите очи ще се отворят.

Сега има много хора в света, които не вярват, дали човек има шесто чувство или не, дали може да вижда с него. Всеки може да вижда. Когато някой млад момък се влюби в някоя грозна мома, той вижда в нея това, което никой друг не вижда. Той казва: Тази мома е един скъпоценен камък. Когато

обичаме някого, ние виждаме неговите способности, неговите дарби. Де са те? Има едно място, дето ние виждаме тези дарби. А когато не обичаме някой човек, ние ще му припишем най-лошите качества, че той бил такъв - онакъв.

В света започва да действа сега един велик закон. Имайте пред вид, че светът е минал в една нова фаза, и няма да се минат и десет години, това течение ще се усили. Този велик закон работи сега във всички хора. Той работи в човешките мозъци, в човешките сърца. Че този закон работи се вижда по това, че всички хора днес са неспокойни. Защо са неспокойни? Ако са сиромаси, ще кажем, че като работят много, са безпокойни. Това разбирам. Но защо учените, защо богатите са неспокойни? И едните, и другите, и религиозните хора, всички се безпокоят. Защо? — Защото имат вярвания, а нямат вяра. Ако днес биха се явили гонения за вярата, не зная колцина биха издържали. Днес всички хора са християни, защото няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Самопожертвуването се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент. Ако човек пожертвува живота си, тогава се изпитва и неговия характер. Сега, кое е най-голямото благо в света? — Благото на индивида ли, благото на един народ, благото на цялото общество или благото на цялото човечество? Това е едно и също нещо. Един човек е миниатюр на цялото човечество. Следователно, един народ в своето развитие представлява човечеството в по-малка форма, затова, когато говорим за индивид, разбираме човека като една семка; когато говорим за едно общество, подразбирам, че тази семка е започнала да расте; когато говорим за народ, подразбирам, че тази семка е започнала да се разраства; а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, подразбираме, че тази семка се разклонява,

дава цветове и плодове. Като разбираме тъй живота, ще познаем, че всеки от нас е необходим фактор в човечеството.

Ние не разбираме човечеството тъй, че половината от него е създадена да живее в рая, а другата половина в ада. Аз зная, че когато схващаме Бога като Любов, всички живеем в рая, а вън от Него, всичко е празнота. За да познаем Бога, трябва да имаме Любов. В тази Любов всеки човек, всяка форма е един фактор. Тези форми, в които сега съществуваме, не са завършени. Мислите ли, че за първи път идвате на земята, за първи път се раждате? Не, всички вие имате една дълга история, и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това, какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минаваме. Когато един човек е правилно развит и благороден, той съзнава, че всички хора трябва да живеят в любов. Какъвто и да е, той ще приложи всички условия на живота и ще съдействува за общото благо. Само Любовта дава всички тия условия.

Аз няма да се спирам да обяснявам, от що произтичат борбите в света. За мене те произтичат по един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: Вземете две дървета, близко посадени едно до друго. Тези две дървета с многобройните си листа, цветове, клончета, хубаво си живеят, братски, гугукат си, но по едно време лъхне вятър, и тези клончета и листа се преплитат взаимно увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря, клончетата се удрят силно едни в други. Запитват се едни-други: Какво сте се забъркали? Питам: Къде е причината на това, вън или вътре? — Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората са пак външни. Това са икономическите условия. Този вятър е, който кара хората да се не разбират и да се борят. Някои питат: Колко време ще

трае тази буря? Една буря може да трае 24 ч., 48 ч., най-много три дни. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява. Ще има и крака, и глави счупени. Затова не се сърдете. Тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след 45 години, но само ако хората поумнеят. Обаче, не вземат ли поука от опитностите си, за да подобрят живота си, тази буря ще се продължи още повече. Извлекат ли поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света е разумен, без разлика на това, дали човек вярва или не.

Има една разумна сила, един велик закон в света, който кара хората, и които вярват, и които не вярват да мислят и действуват еднакво. Аз съм виждал много пъти хора, които не вярват в Бога, не ходят на църква, но се хвърлят във водата с риск за живота си, за да избавят някого. В такъв човек няма механически закон, а един друг закон — той е роден със закона на самопожертвуването. Следователно, той носи в себе си нещо по-велико, отколкото формалната религия. Религията се яви по-късно в света. Някои питат: Ти религиозен ли си? Човек може да бъде религиозен и пак да не е честен. Религията не е една фирма, която да показва, че човек е честен или не. Че това е така, посетете всички хора търговци, например, които ходят в църква и вярват в Бога, и вижте сметките им, какви са, и как продават. Друг е законът, който управлява света. Любовта трябва да съществува в сърцата им, и да се съзнаят като хора, че няма да лъжат братята си. Това ще ги застави да гледат на интересите на другите хора като на свои интереси и да не продават лоши стоки на брата си. Само така като гледат на работите, ние ще можем да се разберем. Ако се поставим на почвата на националностите — да се запитваме, ти българин ли си, ти англичанин ли си, фран-

цузин ли си, ти германец ли си, няма да се разберем. Вие казвате: Българинът е лошо нещо. Това са индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още Божествен закон. В народите още не се проявява онзи Божествен принцип. В тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другия. Всеки си има своето място. Ако, например, вдигна ръката си и изправя един от пръстите си нагоре, и този пръст помисли, че има първенство над другите, какво ще стане? Единият пръст показва само посоката на нещата, но само с него не може да се работи. Работа става с всичките пръсти. Всеки пръст си е на своето място на ръката. Само когато всички пръсти са заедно, само тогава имаме цялата ръка, която е емблема на волята и може да изпълни длъжността си. Следователно, когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извърши своята длъжност точно на време, тогава той ще бъде на своето място.

Съвременните хора искат да поддържат стария бог. Знаем кой е този стар бог. Не се обиждайте. Този стар бог е докарал всички войни, всички насилия, всички нещастия. В Господа на Любовта, обаче, няма абсолютно никаква лъжа. Този Господ на Любовта гледа към всички хора, както и към най-малките същества с еднаква любов, с еднакво състрадание и е готов да помага на всички. И когато дойде при Него някое малко същество, на което формата се е разрушила, Господ му дава друга форма и му казва: Продължавай работата си, не бой се, върви напред. Питам сега: Ако ние, след като сме живели 50 — 60 години на земята, свършим живота си, какво сме спечелили? Да допуснем, че някоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, хубво се облича, много момци я обикалят, ща-

стлива е. Питам: Колко време ще продължава това? — Пет, десет, петнадесет години. Постепенно нейното лице се набръчква, губи красотата и свежестта си, погрознява, и момците я напущат. Ще се явят други красавици, които ще я заместят, и най-последно у нея ще се яви недоволството, че животът ѝ става безсмислен. Тя заприличва на онзи европейски автор, който написал една книга, в която изтъквал, че няма по-благородно същество на земята от човека и че животът е добър, но, след като претърпял една криза, едно разочарование от хората, написал друга книга, че няма същество по-лошо от човека, и че светът е лош. Следователно, когато ни върви всичко по мед и масло, казваме: Всичко е хубаво, Бог е много добър. Сполети ли ни някаква катастрофа, някакво нещастие или действие, каквото не сме мислили, казваме: Няма по-несправедлив Бог в света от сегашния. Светът си върви по определения път.

Преди няколко време при мене дойде една високо-интелигентна, образована госпожа, която искаше да ѝ разреши един въпрос, едно недоразумение, а именно следното: Във време на анверското изложение, сегашният ѝ мъж, като младо момче още, бил в Анверс. Той чувал, че в този град имало някакъв човек, който заспивал, и в това състояние казвал бъдещето на хората. Заинтересувал се да го посети, да му каже и на него нещо, и отишъл в дома му. Спящият човек му казал тъй: Ти ще се ожениш много млад, ще имаш четири деца. Едно от децата ти ще умре. Ти ще се ожениш за жена си по любов и ще живееш с нея щастлив семеен живот десет години. Но после ще дойде в дома ти една русокоса жена, която ще развали живота ви, и ще живееш с нея. Ако издържиш този изпит, след 10—15 години ще се върнеш при първата си жена и ще живееш много добре. И наистина, каза госпожата, умря ни едно от децата. Като умря детето, аз на-

мерих между книжата на мъжа си тази бележка, в която се съобщава бъдещето му. Тази русокоса жена влезе в дома ни, развали ни живота. След това ме пита, какво да прави, да остави ли мъжа си. Казах ѝ, нека следи да види, дали ще се сбъдне и останалата част от пророчеството. Тя ме запитва, как стават тези работи. Казвам ѝ тъй: Животът е предопределен, не фатално, но има ред причини, които предопределят съдбините на хората. И нашият живот, тъй както сега се слага, и той е предопределен от ред предшествуващи причини. Ако използваме тези причини, може да подобрим този живот, може да се борим със злото в света, може да го победим. Това наричат индусите карма или грехопадане. Ние можем да се борим с грехопадането. Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и да победи. Обаче, днешните религиозни хора в схващанията си отиват в друга крайност. Те казват, че религията ще подобри напълно нашия живот. Това е 50% вярно. Религията не може напълно да подобри живота. Друга обществена класа поддържа също, че и тяхното учение напълно ще подобри живота. И това тяхно твърдение е само 50% вярно, защото ние 50% сме фактори на нашата съдба, а има и други 50% фактори, които регулират живота ни. Аз казвам: върху нашия живот указват влияние 50% — съдбата, природата, 25% — ние сами и 25% — обществото. Следователно, когато тия три фактора дойдат да работят съвкупно, в окултно и морално отношение, ще дойде един подем, едно подобрене. За да стане това нещо, непременно трябва да се явят много лица, за да работят в една посока. Като дойде пролет, с едно цвете ли дохожда тя? — Не, с милиони, с много цветя. После идват пчеличките, започва се всичкото това брожение в природата. И с туй се създава една целокупност.

Следователно, от окултно гледище ние мягаме на малки цветенца, които сега са цъфнали, т. е. нашето съзнание е на такава степен на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме доброто от злото. Казвате: Човек все трябва да поизлъже. Не, в съзнателния живот не се допуска абсолютно никаква лъжа, тъй както в математиката не се допускат никакви грешки. Защото всяка грешка допусната в архитектурата и в техниката, ще донесе нежелателни последствия. Така и лъжата, която ние допускаме в нашия живот, ще произведе такива резултати в нашия строеж, каквито произвеждат и неправилните изчисления на един архитект. Съвременните духовни хора поне трябва да имат правила, както музикантите. Дайте едно музикално парче на тези хора, всички ще спазят такта при изпълнението му. Дайте една картина на няколко видни художници, и всички ще я изрисуват по един и същ закон. Дайте една задача на няколко математици, и те по един и същ закон ще я решат. Щом дойдем до духовния живот, казваме: Музика не ни трябва, изчисления не ни трябва, Господ ще ни уреди работите. Не, в духовния живот се изисква строга математика, там всички неща са строго определени. Един човек или един народ, за да бъде щастлив или нещастен, ще зависи от известни факти, които са допуснати.

И тъй, този велик закон, който регулира живота на съвременните европейски народи, ги е турил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка, сега минава в Русия и наново се повръща пак към източния материк, и от там ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде в света и движи човечеството, не е механическа. Всички вие сте определени да вземете участие в нея. И ние трябва да взе-

мем участие съзнателно. В какво седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? — Защото у тях има събудено колективно съзнание. Макар и да имат грешки, те лесно ги поправят. Най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда туй колективно съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само у англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо. У всички бедни хора, у всички бедни вдовици, сирачета, това съзнание е проникнало. Знаете ли, в какво положение се намирате днес? В положението на онзи американски проповедник, който имал обичай всеки ден да свиква бедните деца у дома си да ги нахранва. Той имал обичай преди ядене да четете заедно с тях „Отче наш“. Един ден намира едно сираче дете, завежда го у дома си да го нахрани, но предварително му казва: Хайде да прочетем заедно „Отче наш“. Започват: Отче наш, който си на небето, да се свети името Ти. Детето спира, мълчи. — Защо мълчиш? То запитва: — Как, значи Господ е наш Баща? — Да. — Значи ти трябва да ми си брат? С тези думи детето искало да каже: Ти си един проповедник, спиш на меко, хубаво се храниш, а менс братко, виждаш ме, треперя от студ, гладен лягам. Проповедникът разбрал положението си. Та сега и ние. Христос дошъл да спаси света. Четем: Отче наш, който си на небето. В никой народ не трябва да има бедни хора. Срамота е днес да има бедни хора! В никой народ не трябва да има бедни вдовици. Срамота е днес наши сестри и братя да продават своята чест за хляб! Хиляди наши братя и сестри са днес в блудните домове, продават своята чест. И ние казваме: В църквата, на небето има Бог има Христос. Да, този Христос дойде за тези блудници, да ги спаси, а не дойде за праведните. Следо-

вателно, ние трябва да имаме днес доблестта да изправим нашите грешки на миналото. Трябва да ги поправим по който и да е начин. Ние трябва да подадем ръката си на нашите сестри и братя, които са паднали. Днес всички хора страдат от неразбраната любов. Отнемете слънчевата светлина на кое и да е цвете, на кое и да е растение, ще видите рязката промяна, която ще стане. Отнемете любовта на кое и да е същество, същият закон действа.

И тъй, ние трябва да говорим за Бога на бъдещето не като за някое отвлечено същество, а като за същество, което работи в сърцата ни, за да можем да изпълним доброволно, без насилие Неговата воля и Неговия закон.

Сега всички вие сте призвани на тази велика трапеза на света. Този Господ на Любовта ви е призовал, каквото и да е вашето вярване. Той днес ви кани да минете, да вземете една крачка нагоре, не като българи, не като евангелисти, не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни същества, като братя,* които сте родени от един и същ Баща и в жилите на които тече една и съща кръв. Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли ние този факт, това е новото учение, така трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена в сто години отгоре, да ѝ пишат: Бог да я прости! Аз казвам една велика истина. Това трябва да знае духовенството и да тури на църквата си надписа: Бог е Любов. И всички ние ще се жертвуваме за Любовта. Всички владци, свещеници, майки, учители, съдии — трябва да напишат този закон. Това трябва да бъде общия принцип — Любовта. И като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука, и тези прегради, които са днес между нас, ще изчезнат, и ще започне един нов жи-

вот, който ще внесе мир и радост: мир вътре в умовете, радост вътре в сърцата и сила — в човешката воля.

Време е сега, когато всички ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството, да знаем, че смърт няма. Човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става. Формата се променя, но това не е съществено. Човек променя много тела, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание в природата, не се губи. Това е един факт, в който няма изключение. Проверете истината и ще видите.

Следователно, аз ви казвам: Проверете истината, която е вложена вътре във вас. Потърсете вашия идеал в себе си, в душите си. Този идеал няма да го намерите вън от вас. Той е вложен в душите ви, той е вложен в мозъците ви, той е вложен във вашите тела, тъй както енергията е вложена в семето, а семето е вложено в земята. То изсмуква сокове от нея и създава всички органи. Та и всички енергии, които са вложени вътре в нашето тяло, по същия начин се използват от човешкия дух, за създаване на всички органи на човешкото тяло.

Аз бих се спрял на следния факт: Колко години са употребени за създаване на вашата ръка? Тези стави на пръстите показват, колко милиона години е живял човекът. Те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянието през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на природата, така е. Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и казвам: Коленцата на този бор показват, през кои години е имало повече

влага и през кои по-малко. Това се познава по тези коленца. Може да проверите този факт. Следователно, когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно — когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно, математически може да се изчисли и приблизително определи, какво е било количеството на влагата. Значи, така влагата се отразява. Също и върху нашите тела се отразяват известни събития — индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, в бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да създадат добри условия, за да могат да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път аз съм казвал, че това нещо само майките са в състояние да създадат. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в закона на Любовта и да представяш нейната пълнота. Тъй ако каже, тя ще има дъщеря или син герои, които ще живеят в закона на Любовта. Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: Нашите синове и дъщери трябва да живеят за Любовта, за Господа на Любовта, Който обединява хората. Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй както вървим сега, ако се раждаме по този хиляв начин и искаме да превъзпитаем хората, които са работили от толкова хиляди години, нищо не можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си, в Любовта. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го пре-

възпита. Той сам е 50% фактор за своето превъзпитание. Той мяза на един кораб без кормило, който навсякъде може да бъде тласкан от вълните.

И тъй, в бъдеще, условията за жените трябва да се изменят. Жени, които зачеват, трябва да са при най-добри условия. Също и условията на децата трябва да се видоизменят, и то не механически да започнем, а по онзи закон, който действа в живата природа. И тази природа е жива, отлична е тя. Чета по нея, какви красиви методи има тя! Ако българите приложат методите на природата, биха подобрили своето положение. Какви големи богатства се крият в нея! В десет години биха изплатили всичките си дългове. Но ще трябва да се заемат да изучават тази жива природа. А сега какво правят българите? Те очакват от някъде своето спасение. Те го очакват оттам, отдето няма да дойде. А туй спасение е вътре в тази жива природа, която е вложила своите сили, и хората трябва да ги турят в действие да заработят по закона на Любовта за доброто на другите. Така ще дойде и тяхното благословение.

И тъй, този велик закон сега призовава хората към братство и сестринство. Само тогава ще имаме една нова наука на братство и сестринство. А сега каква е нашата наука? Онова малко агънце, което детето гледа, целува, венци му прави, дойде ден, заколят го. Майката казва: За да може маминото детенце да живее, трябва да заколим това агънце. Малкото детенце плаче. Казвате: Не, тъй трябва да се живее. Мислите ли, че това ваше дете ще се възпита? То ще се запитва: Как тъй този Господ, Който е толкоз добър, позволява да се отреже гръцмуля на това агънце? — Е, мама, тъй е наредил Господ. Не, не е наредил тъй Господ. Ние наредихме тъй живота. И сега да се освободим от нашите

заблуждения! Да не мислим, че Господ е наредил тъй света. Не, тези агънца не трябва да се колят. А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на този, на онзи. Чува се само „бум-бум“. Всички казват: То е за отечеството. Но каква полза са принесли войните на човечеството? — Абсолютно никаква полза. Хората се ожесточиха и днес войните донесоха този разврат. И бъдещите войни няма да донесат никакво добро. Трябва да воюваме, но по какъв начин? — Да воюваме, но не да убиваме. Този закон на Любовта сега призовава хората. Трябва да дойдат най-способните, най-великите, най-добрите — майки, бащи, учители, свещеници, хора незаинтересовани, за да подемат това велико дело. Ако те не дойдат на време, други ще дойдат.

Сега ще сведа своите заключения до следното: ни най-малко нямам за цел да ви налагам да вярвате. Аз искам вие да опитате. Опити, опити трябва и нищо повече! Има един вътрешен опит. Както всяко растение трябва да намери своя почва, да намери всички подходящи условия за своето растение, така и всеки човек в света трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и да се развива. Никога не мислете, че условията, при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание, всеки човек е точно на мястото си. Но ние се заблуждаваме и казваме: Защо не съм като този господин? Не гледайте тоя човек отвънка. Той може да е богат, може да има много ястия, но той е нещастен, неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е развален. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа, да е доволен от това, което е приел в даден момент. И когато тези хора се съединяват, трябва да имат еднакви идеи.

Идеите на всинца ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че винаги са прави, но индивидуално са прави. Следователно, в индивидуално, обществено и народно отношение ние трябва да коригираме нашите идеи и да внесем новите идеи, които идат в света отгоре. Както растението гради своите форми, така и ние трябва да градим правилно своите мисли и чувства. Някои казват: Сега животът е много тежък. Не. Казвал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на живота. Вие сте в положението на евреите, които излязоха от Египет. В пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух и Фараон няма да ви заповядва. По-добре човек да е свободен в пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и Фараон със своя камшик да го потупва и да му заповядва кирпичи и тухли да прави. И ние казваме: Няма какво, ще се правят. Не, няма да правим вече тухли и кирпичи. Нам ни предстои един дълъг път в пустинята на Божествения живот. Всички млади, които могат да ходят, трябва да си турят по една раница и да вървят напред. Знаеш ли какво ще бъдеш тогава ти? Като срещнеш някой човек, свободно ще продължиш пътя си. А сега като срещнеш някого, ще се посвиеш, ще се скриеш да не те обере, да не би да ти бръкне в джоба. Казваш: Апаш е той. Казвам: Светът днес е пълен с апаша. Я ми кажете, кой не е апаш, кой от вас не е бъркал в джоба на баща си? Кой не е вземал от забранения плод? А в бъдеще като влезем в една градина за плодове, по закона на Любовта ще кажем: Братко, мога ли да си откъсна от плодовете на твоята градина, или ти ще ми откъснеш? И той ще ми каже: Може братко, заповядай! Като отида при някой приятел, ще кажа: Може ли, братко, в твоята къща да пренощувам? — Може. Това трябва да бъде новото учение. А сега какво ще кажеш?

Господине, има хотел, иди там. Ние не разполагаме със свободни стаи. Жилищна криза има. Сега като срещнеш някого започваш да го разпитваш: Ти българин ли си, в Бога вярваш ли, от коя партия си, и т. н. Не казвам, че тия неща са лоши, но те не са съществени. В нас трябва да проникне онова благородно чувство на братство, че като срещнем една жена или един мъж, да видим в лицето му един наш брат. Ако може да възпитате това чувство на братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава няма да има между нас туй неразбиране, а ще има един правилен стремеж.

Това е Божественото учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца и след десет години те ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излезат из какавидите си и ще литнат с крилцата си. Ще кажат: Не ни трябва пашкули. В света иде този закон. Фактите сега се групират и законите се установяват. Ние минаваме от материалния към духовния свят. Всичко минава от частното към общественото. Няма вече всеки да мисли да се осигурява и да се грижи да остави, след като умре, няколко милиона наследство или за благодеяния, та да кажат за него: Благороден човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, вложете любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си.

В туй е спасението на човешкия дух. В тези четири неща трябва да разберем любовта: като стре-

меж в сърцето, непреодолим стремеж надолу, като чувство в душата — нагоре, като една сила, която дава разширение на ума, и като разумен принцип да знаем, защо живеем, откъде сме дошли, защо сме дошли и какво е нашето предназначение на земята.

*

Беседа от Учителя, държана на
19 август, 1921 г. в гр. В. Търново.